B. N. C.
FIRENZE
1060
9

Misc. 1060.9

IOANNI III.

POLONIÆ REGI INVICTISSIMO

OB VIENNAM AB OBSIDIONE TVRCARVM

LIBERATAM

PANEGYRICVS

R O M AE

HABITVS AB

Antonio Malegonnellio nunc de Amadoris

In Ædibus Eminentiſs. Principis Caroli Cardinalis Barberini, Regni Poloniae apud Sanctam Sedem Protectoris

F L O R E N T I Æ . MDLXXXIV.

Apud Hippolytum Naveſium. *Superiorum permiſſu.*

1372

1060.9

SERENISSIMO PRINCIPI
FRANCISCO MARIÆ
M E D I C E O

Antonius Amadorus olim de Malegonnellis F.

MIraris, Sereniſſime Princeps, me nullius notae hominem curas tuas, & altiſſimarum rerum ſtudia interpellare? Quid ſi videris has, quas offero Inuictiſſimi Regis Poloniae laudes tam male comptas, & rudi ſtylo ſignatas? Diu, fateor, & ipſe dubius pependi, an acce-

derem. Animum dabat magnitudo argumenti, in quo locum ingenij occupat ipſa materies. Sed meam omnem verecundiam grata mens vicit. Inique nimis agerem, niſi Tibi hac una, qua poſsum, via innumera erga me Patrui Tui Cardinalis Leopoldi beneficia teſtarer, cuius Caeleſtis Anima quamdiu in Terris fuit, me ad Principem hanc Mundi Vrbem emandatum regia aluit munificentia, & amore pluſquam paterno: utinam ſpes ſapientiſſimi Principis de ſtudijs meis non eluſerim. Quid ego Tui, meique doloris vulnera reſcindo? Haec retuli, ut audaciae cauſam agerem, & ut ſcires, hoc qualecunque tenuitatis meae ſpecimen, haereditario quodam Iure Tuum fuiſſe, antequam traderem.

IOANNI III.
POLONIÆ REGI INVICTISSIMO
OB VIENNAM AB OBSIDIONE TVRCARVM
LIBERATAM
PANEGYRICVS
Antonij de Amadoris olim de Malegonnellis.

BELLVM evaſimus, Principes Eminentiſsimi, quo ira, numero, immanitate hoſtium atrocius, nec noſtra unquam vidit, nec Patrum ſuperior aetas expavit. Et sane non magis alias in ambiguo Fortunae, Virtutisqve ſtetere vires, cum in contraria laborantibus, ſub una denuo Viennenſium Arce, totius humani generis libertas, aut ſervitium agitaretur.

Duo nempe validiſsima Orbis terrarum Imperia, ferro nuper, odijsque exitialibus, in mutuam adeo perniciem exarſere, ut, ſi re-

rum momenta expendantur, propior periculo fuerit pars illa, quae vicit; Et veluti ſaeua triſtiſsimae captivitatis caligine demerſis, everſo ſtatim carcere, inopina ſalus effulſerit, vindices libertatis noſtrae ruinas reſpectamus attoniti, & ſuſtentante catenas animo, ſecuritati noſtrae vix credimus. Haeret adhuc menti funeſta facies publici metus, & per anxias noctes, diroſqve ſomnos miſerae perſuaſionis errore torquemur.

Obverſatur animo Auſtriaca Vrbium Regina, innumeris circumvallata undique, & impulſa gentibus, qvas Oriens barbarus, non tam ab exuſta syderibus plaga, aut ab ultima ſolis averſi luce, ſed ab ipſo rerum naturae defectu, in excidium Europae armavit. Nunquam ſub una Ditione, Arce ſub una tot Populi, nec tam diſsimiles habitu, lingua, moribus, convenere: Immanitate truces, aſpectu terribiles, & quibus, praeter hominem, nihil moris humani; Non Barbaros crederes. Hinc feralis tubarum clangor, ſtrepentia aera, Caſtrorum fremitus, morientium voces: Inde ſuburbia diruta, incenſae Villae, temerata Templa, & qua

viſus

viſus agi poteſt, cuncta furiali igne relucentia; Adde catenata Civium agmina, foedatas ludibrio mortes, raptas ad ſtuprum Virgines, ereptos parentum ſinu pueros, adultis contra Patriam viribus, & ferro non ſuo reverſuros.

Auget metum ira Numinis, prodigioſae imbrium defectiones, principalium Aſtrorum ſociatae vires, & ad mutanda Fata Regnorum crinitae Syderum flammae.

Adeo vivax eſt calamitatum memoria, Rex Invictiſsime, ut in hac beatiſsimorum temporum luce, Teque coram, audeamus ea mala reputare, quae Tu Caeleſti pietate, & Divina propemodum virtute depuliſti. Sed nil Tibi accommodatius ad Gloriam, quam triſtium commemoratione, Tua in nos merita recenſeri, quibus in tantum humanam ſupra ſortem emines, ut parum grati videremur, ſi nos cladium noſtrarum poeniteret; Anguſte nimis potentiam Tuam metitur, qui non & impoſsibilia de Te credit. Tunc liberi, tunc ſalvi fuimus, cum primum ruenti Imperio foederatam Victorijs manum devoviſti; Tam velox eſt Pietas Tua, Rex Invictiſsime,

ſime, quocunque exorata Bella convertis; vt ludo quondam aetatis, & futuri laboris tyrocinio, non ocius ſylvas, monteſque venatu luſtraveris, Arctoa flumina, furiaſque torrentum natatu tranſegeris: Quod nuper adeo comprobaſti, cum velociſſimi ſyderis more longinqua itinerum emenſus, laboranti Auſtriae ſtatim occurreres, vt Caeleſti quodam inſtinctu properantis Chriſtianorum vota praeveniſſe videaris, & qvam precabamur opem, ante praeſtitiſſe.

Parum fuerat Magnanimitati Tuae promiſsi fidem impleviſſe, niſi & ſuperaſſes; Nam altiſsimae Indolis Filium, & quem unum virtutibus Tuis parem habes, velut Te alterum Tibi iunxiſti, ut Barbariem innumeram, & quantum ſceleris, longa molitione, foederata rebellio congeſſerat, gemino terrore Maieſtatis everteres.

Superbiebat fabuloſa, & vana Gentilitas, quod Latiali quondam bello, duo in equis Diuina ſpecie Milites Romana in parte ſtetiſſent, eoſque velut in pretium victoriae, Aris, & pulvinaribus conſecravit. Non hic morabimur vetuſtatis memorias; Antiquis nova prae-

ſeremus ; Anne ; Invicti Principes , vos miſſa divinitus Numina piaculo Religionis crediderim , cum id & miraculo victoriae comprobetis , & Caeſaris in Deum merita teſtentur ? Qvod ſi Rex Auguſte , priſcis illis ſuperſtitionum ſaeculis vixiſſes , neqve Te ſecuritati noſtrae Suprema Mens reſervaſſet , qua Religione viuum adhuc , quantaque votorum nuncupatione coluiſſet Antiquitas ? Tu Delubra Herculis , Martis aedes , mutato Numine impleuiſſes ; Capitolij Templa non ipſo Iove minor intraſſes ; Omnium denique Gentilium Deorum invidia , generi humano conſuluiſſes ; Sed quid ego , incautus , Modeſtiſsimo Principi Divina ingero , qui & humana deprecatur ? Quae civium ſtudia , quam longa Senatus , cum verecundia Tua contentio , ut Inſigne Regium aſſumeres ? Quam tarde victus , Provinciarum lacrymis paruiſti ? Magnum quidem hoc , ſed cum alijs commune Principibus : Illud eſt peculiare Tibi , ac Tuum , quod ſuperioribus ſaeculis gloriam adimit , & magnitudine ſua fidem poſteritatis impediet ; Credentne futuri , extitiſſe Principem , qui , po-

ſthabi-

ſthabitis Regni curis, reclamantibus Populis, renuente pignorum charitate reſpexerit ad externa, & labentis Auſtriae periculo fortunas, vitam, liberos obiectaverit? Non video, quid pulchrius in terris fuerit, magiſque Caeleſtium oculis dignum, cum Tu difficillimae expeditionis auſpicia ſumpturus, ante Aram Dei Matris, interque circumſtantium lacrymas, poſita Coronâ, verſoque in loricam paludamento, Chriſti militem indueres. Nemo Diadema tam glorioſe, cum accipit, quam Tu, cum deponis, meruiſti. Et miramur, Dei manum his virtutibus provocatam, triumphales tot laureas Regio capiti adiecisse? Quibus liqvet bellorum fortunas non tam aſſeclas potentiae, quam adminiſtras eſſe Pietatis.

Meruerat Sanctiſsima Virtus Caeſaris, ut ad praeſidium cadentis Imperij, armatae ruerent hyemes, pugnarent ſtipendiaria Sydera, ſtaret bellator dies; Sed viſum eſt Deo, Rex Invictiſsime, Pietatem Tuam tanta bellorum laude penſare, ut omnem Divinitatis oſtentationem, Te pugnante, ſuppreſſerit, ne libertatem Europae, incolumitatem Reli-

gionis

gionis ; ulli magis , quam Tibi deberemus,
& Gloriam ſervati Caeſaris , ne Ipſum pene
Coelum ambiret.

Qvare non ſine impulſu qvodam Numinis contigiſſe reor , qvod invictarum Gentium altrix Ge[illegible] peregrina , externaqve Regum auxili[illegible]bus exciverit ; Eo potiſsimum te[illegible]uo ſi unqvam alias , tunc ſane For[illegible]m Ducum gloria, & numero efflor[illegible]r qvos , grande illud Viennenſibu[illegible]ium , Fortuna , famaqve omnium [illegible] Erneſtum expoſuit , qui Auſtriaci Im[illegible] rerumqve Caput Vrbem tanta virtute [illegible]it , ut abeſſe Caeſarem , nec ſenſerint G[illegible]s , nec hoſtes crediderint.

Actum erat de validiſsima Vrbe , & Chriſtianae libertatis Arce, quae forti qvamvis milite , firmiſsimis moenibus , & feroci propugnetur Danubio , praeſenti tamen videbatur Fortunae ceſſura , niſi parem periculo Virum mens provida Caeſaris oppoſuiſſet .

Nunquam maioribus copijs , & obſtinato magis odio peracta gentium excidia ; Nam Barbari Viennenſium Vrbem tam repentino incurſu, & freqventibus praeſidijs circumſede-

rant ,

rant, ut ſublatis commercijs, adempto effugio, finitimæ etiam Regiones, & Flumina clauderentur. Iuvabant ſpem victoriae Rebellium vires, & noſtrae manus: Immixta namqve Thracibus Pannonia, civilia prop[illegible] modum arma ſtringebat, & [illegible] pr[illegible]a quae ſteterat, ſeqvebatur; Q[illegible] inte-lix ſuburbij Populus, & c[illegible]orum cultores, in Patriam armaba[illegible], ut novo ſacramenti ſcelere, ſu[illegible]gum, ac parentum funera pro ſua [illegible]pugnarent, ipſamqve triſtiſsimae ca[illegible] perderent innocentiam.

Hoſtes itaqve partito exercitu, [illegible]us aggeribus, admotis ſimul undiqve [illegible]chinis, tormentiſque, portas, vallum, propugnacula, diurnis, nocturniſqve impulſibus quatiebant; Productis inde obſidionalibus foſsis tela, ſaxa, ignes, ac diſsilientes in ſtragem globos vi flammae iaculabantur, & ſuccenſis ubiqve cuniculis, Arcem terrore, ruina tentabant. Aduerſus hunc belli impetum Erneſtus reverſis iam Municipijs, & longae pacis operibus, ne uſui hoſtibus forent, ita vicos, arma, muros aptaverat, ut oppugnan-

gnantium vim incredibili virtute repelleret, & noſtrum ſanguinem hoſtili clade penſaret. Tutabatur Arcem Iuventus delecta, & ubi plurimum periculi oſtendebatur, ibi pertinaciori animo arma, & pectora obiectabat; Imbellis etiam ſexus, & infirma aetas ſupra vires corporis, animique aſſurgens, miniſtrare propugnatoribus tela, fovere ſaucios, manu, voce, aſpectu certantes accendere. Iam non ſanguis, non vulnera morabantur, quin oppugnati & apertis armis, & occultis dolis obuiam irent; modo hoſtium cuniculos tranſuerſis excipiebant cuniculis, eluctatis modo praeſidijs, in aduerſas ſtationes; & munimenta erumpentes, foſſas, aggeres, opera, caedibus cumulabant: Incerti undique ictus, improviſa funera; Nemo vulnere, nemo facinore inglorius, & quos vires, ſanguiſque deſereret, e muris cadere in hoſtem nitebantur, ut inſigniori in Patriam fide, ſuis etiam cadaveribus pugnarent. Erneſtus ipſe, qua crebriori impulſu urgebantur moenia, hortator aderat, & per obuias Caelo mortes, ac erumpenta terris fulmina, huc illuc volitans, ſuccedebat feſsis, laudabat ſtre-

nuos, retinebat cedentes, pavidis denique, ac deſperantibus Regem pollicebatur.

Non minori extra Vrbem laude Lotharingius Dux Victoriam hoſtibus inquietabat, Vir, qui ſupra generis claritudinem, & avita decora Egregius ipſe, & pacis bellique gloria, aetatum omnium Ducibus comparandus. Hic arma Caeſaris, & auſpicia mouens, Arrabonem flumen inſederat, ſed conantibus vadum Barbaris, & Pannoniae auxilijs, mutata ſtatim fide, ſibi vincentibus, ne tunc nimis impares hoſtium viribus, periculo ſuas obiectaret, neve Vrbem a tergo deſereret, procurrenti bello imparatam, tam celeri conſilio, & foelici ratione Viennam receperat copias, ut victoris potius, quam cedentis exercitus ſpeciem praebuerit. Habito confeſtim delectu, firmataque flore armatorum Arce, cum reliquo milite, tanquam ſolus timeretur, Danubij ripas, omnemque late Auſtriam repentinis incurſibus, & auxiliari bello deterrebat. Obſidebat itinera, aggrediebatur hoſtes, occupabat pericula, intercipiebat commeatus, tanta denique arte, manu, fama, praeſens, abſens, ubique pugnabat,

gnabat , ut attonita veritate , aduerſarijs pariter , ac ſuis , glorioſum de ſe faceret errorem ; cum ipſum Barbari non unum putarent , & crederent Germani , priſcos omnes Lotharingiae Domus Heroas in uno poſterorum pro Caeſare militaſſe. Talem nempe fuiſſe oportuit , quem bellicae laudis praerogativa , & Commilitonis ſui gloria Rex inuictiſſimus inſignivit .

Vrbs interea diutino labore , & exaggeratis obſidionum malis oppreſſa , atrociorem in dies experiebatur vim hoſtium ; Iam rari propugnatores , ſubruta moenia , deſperata auxilia , polluta omnia odore , ſanie , contactu ; ſed nil aeque clauſos fatigabat , quam arctior annona , creſcenſque omnium inopia . Ad haec , dubiae militum vires , ſuſpecti & Civium animi . Erant , qui turbidis vocibus , & minaci ſilentio , vanas ſpes , & inconſultam reſiſtendi moram Erneſto obiectarent . Lapſis ad extrema rebus , tantus illico erumpentis cuniculi , ſimulque ruentis muri fragor acceſsit , ut non tam expugnatos ſeſe crederent . Cives , quam funditus everſos : Incertus undique clamor accur-

 ren-

rentium, vocitantium, ubique luctus, ruinae, funera, & iam fortuna captae Vrbis; Nam ea parte, qua ſtrata ruinis moenia Arcem nudaverant, iam uallum, & propugnacula tenentes Barbari iura Mundi expetebant. Sed quos vix Germania bellatrix, vix fortuna toto Caeſare ſubmoviſſet, fugavit Dux unus, vetuitque, ſe gladium ſtringente, victoriam: Nam inter ruinas, velut alterum pro Caeſare munimentum, e media ſuorum ſtrage emergens, armatum Orientem intrepidus excipit, ac undique clauſus bello, igne, ferro, muralibus fragmentis ſubeuntes obruit, ſeque ipſum reſiſtentibus minatur. Repreſſo parumper hoſtium impetu, conuerſus ad ſuos, Electi mecum, inquit, per quorum pectora Europae Libertas petatur, & digni, qui pauci opem Mundo feratis, cur tot veſtra inter funera non pudeat inultos vixiſſe? Sternite cuncta ferro, & caeſorum hoſtium aggeribus obſeſſae Patriae ruinas penſate. Nuſquam maior, certiorque bellorum merces. Quod ſi negatum eſt laudatore, ac teſte Caeſare, ſanguinem noſtrum fundere, cadamus hoſte

laudan-

laudante ; Ipſi virtutem mirabuntur Barbari, & inuidebunt . Vicimus ò milites ; denſior iam e conſpectu oriens puluis properantem Sarmatiae Regem enunciat . Venit , quem poſt Deum vota noſtra expetebant , quique Vrbis noſtrae cladem totius Aſiae funeribus expiabit .

Has rerum vices , hunc belli ſtatum Rex Auſtriam ingreſſus inuenit , ibique primus fuit Vrbis liberandae gradus ad priuata deſcendere ; Nam , ne quid morae ſaluti publicae inijceret inuidia , habito ſtatim foederatorum Principum concilio , amotoque ad tempus ſplendore Fortunae , Commilitonem ſe praebuit , oſtenditque , ſe abſque patrocinio Maieſtatis poſſe Imperia defendere , quae ſola virtute meruerat . Itaque , & in certamine modeſtiae victor , auctuſque Germanorum copijs , per invios , intactoſque tramites , occupatis repente Viennenſium collibus , in ſubiectos hoſtes , velut e Caelo improviſa Maieſtatis fulmina intorſit .

Vt primum Chriſtiana luce fulſere ſigna ; redit oppugnatis animus , nec minori fortitudine redintegrata eſt propugnatio , quam ſi

 inui-

multiſsima uniuerſae Germaniae Virtus ſolis Viennenſium muris includeretur. Pueri, Virgines, Matronae, dignitatis, & periculi oblitae oſtentare e moenibus gaudia, tendere ad Regem manus, Liberatorem Vrbis, Chriſti militem, Dei Angelum compellare. Fuere, qui neglecto dolore vulnerum, & medentium imperio, haſtae, clypeoque inniti retentarent vallum; ut Rege ſaltem viſo, glorioſius expirarent.

Diviſis copiarum viribus, Rex iubet Germanos concurrere: Non detrectavere pugnam Barbari, quorum ardorem, ac primum belli impetum fortiſsimi Saxones excepere, qui tanquam, pro modo virtutis, fortunae gradus deberetur, prima in acie conſtituti, illatis ultro, acceptiſque vulneribus, in veſtigio quiſque ſuo, famaeque ſuperſtites cecidere, haud indigni illius Imperio Principis, a quo glorioſiſsime ducebantur. Multus & hoc praelio Lotharingius fuit, qui dimiſſo equo, haſtaque e nouiſsimis uni militum detracta, pedes ante ſigna conſtitit, & quacunque in parte premi, ac laborare ſenſerat ordines, impigre aderat, vo-

ce,

ce , armis , exemplo conſpicuus ſuis , hoſtibus inſignis . Sed ferociores numero Thraces iam cateruatim , ac tota belli mole noſtros urgebant ; cum repente Erneſtus in hoſtium latera portis erumpens tantam edidit ſtragem , ut opem , quam imploraverat , crederes contuliſſe . Reſtituta acie , aequatiſque cladibus , ſtabat pro partibus inuicta Fortuna . Tum Rex magno , elatoque animo circumequitans ſuos ; Domitores , inquit , Aſiae , deſtinata Barbaris fulmina , en votis exoptata dies : habetis hoſtem , & numerum , quem vinci deceat ; Non ignotas acies , novaſque gentes credite ; ij ſunt, quos , me Duce , fugatos ſaepe , victoſque in ipſis nuper caſtris obtriviſtis , a quibus innumeras Vrbes , & immenſa Provinciarum ſpatia recuperaſtis ; Tyra , Boryſthenes , & hic Danubius , quid aliud ſunt , quam barbaricae cladis , & gloriae veſtrae monumenta ? Inter tot egregia decora , non in ultimis laudum fuerit vindicaſſe Caeſarem , oppoſuiſſe pectus pro Vrbe Roma , quae vos Caeleſti conſilio , & ſacro aerarij cenſu , in ſpem publicae libertatis armavit ;

Stringi-

Stringite ergo ferrum , & in communi Orbis terrarum diſcrimine generi humano fata decernite : Credite Commilitonem Deum ; Credite Sanctiſsimum Senem , Poloniae ſigna Quirinali e Caelo anteire . Deinde Filium intuens ; Si domeſtica deeſſent exempla , illud tibi potiſsimum Bavari Principis aſſumerem , qui pari tecum annorum flore , velut ſtipendijs in ordinem emeritis , ferocem adhuc , maturamque Imperijs indolem ſpirat , & curſum aetatis , famamque futuri Ducis, feſtinatione virtutum praevertit : Sed cum noſtra quaecunque ſint habeas , ſume Patris animum , cui deſtinatum eſt ; extrema cuncta bellorum malle , quam Europam intueri , Chriſtiano diademate , ſacroque paludamento nudatam , triumphi ſpectaculum fieri . Quod ſi hac acie moriendum eſt , moriamur , ſed non inulto Caeſare , ac Deo . Sentiat Aſia , quam magni cadamus , & funeri noſtro , ſuaeque victoriae fremens indoleat .

Nil ultra cunctandum ratus , concitato equo, cum omni turmarum robore in hoſtem incurrit , & velut immixtum equeſtri procel-

lae fulmen , obſtantia quaeque rapuit ſecum , obtriviteque , ac inter denſiora pugnans agmina non diu latuit ; Nam laxatis repente ordinibus , exhauſta interno milite hoſtium acies grande , & atrox ſpectaculum aperuit ; Arma paſsim , & ſpolia , laceri artus , ſubſtrata equis Rectorum corpora , aſſurgentes e ſtrage media cruenti , & nudato in reliquum ſanguinem pectore totam mortem deprecantes ; dum ille praelio victor per caeſorum acervos , & palpitantia cadavera , fugientium terga anhelus incurreret , ac omnem late campum ferro , puluere , terrore miſceret. Deinde , ne quid magnum ſibi deeſſet ad Gloriam , ſe quoque victorem ſuperauit , nam obtruncato Praetorij ſignifero , raptum vexillum proximiori tradens ; Fatale , inquit , Byzantij Palladium Romam defer , ibi ſigna triumphi effulgeant , unde victoria noſtra profluxit.

Terrore latius dato , Dux ipſe Barbarus equi pernicitate fretus , cladem ſuam , ſtratamque rem Aſiae a tergo reſpectans turpi ſe fugae commiſit , victoriam Caeſaris , & Sarmaticae gloriae titulos per infida Orientis Re-

gna

gna vivo monſtraturus triumpho.

At Rex proſperis inſtandum ratus, everſis, direptiſque Caſtris per deſerta, & avia fugientes, ſparſoſque per Caſtella Barbaros opprimit, & expugnatis praeſidijs, receptis Vrbibus, turbatis Rebellium foederibus, Pannoniam omnem, aut armis occupat, aut metu; Idque tam mira bellorum foelicitate, vt ne totam ferro, ignique victoriam deberet, magna hoſtium parte vorticibus hauſta, ipſi etiam viſi ſint Amnes Regio meruiſſe ſtipendio. Auſa tamen eſt aliquid circa Regem Fortuna, ſed velut de induſtria, timoris illum noſtri, ac periculi moneret. Non ego is ſum, Clementiſsime Princeps, qui curioſus in arcana Regum inquiram: Haec, quae cum Populo didici, quae ab amore publico profecta ſunt, audi. Forti nimis animo diſcrimina praeliorum aggrederis; impavide nimis denſiſsima hoſtium agmina irrumpis: Quid iniquiora Tibi deligis, & unus omnia Tibi aſſumis? Satis grande momentum victoriae, ſi tradas auſpicia, & formidatum nomen intentes. Nonne Krymenſium exercitus, Te nuper abſente, ſub Duci-

bus

bus Tuis ad internecionem caeſi hauſtum nobis ſanguinem refudere, & direptae Auſtriae ſpolia Arctoa Charybdis evomuit? Tu exercituum anima, Populorum vita, ſalus Europae, noli omnium periculo fortis eſſe. Anne Divina Tibi Virtus aliqua praeſens aſſiſtit? An habes cum Deo commune conſilium? Non enim eſt hominis, bella triumphis praevertere, imperare certaminum caſibus, & ſecura Maieſtate inſultare periculis, mortibus occurſare. Quod ſi unicuique naſcentium tutelaria Numina Mens ſuprema diſtribuit, crediderim Tibi rebellium ſtellarum domitorem Angelum contigiſſe, veluti ad hoc nato, vt ſuperbum illud, & infame terrarum Sydus ab Oriente divelleres. Finiam hoc omine, & cum neceſſaria de Te mihi, ac propemodum innumera, damno voluntatis, omittenda ſint, arctato etiam Orationis limite, non a Te procul divertar ad Deum.

Te, qui ab altiori Syderum luce terrena reſpicis, & moderaris, quique, ut ſaevienti Barbarorum armis ſaeculo Chriſtianum Regem opponeres, Principem hunc

tantis

tantis naturae ornamentis , praeſidijſque cumulaſti , quanta non conditio mortalis aut recepit unquam aut vidit . Te inquam , publica generis humani voce obteſtor , atque precor ; Serua munus tuum , cuſtodi Grande terris Depoſitum , eique ad futuram ſubacti Orientis gloriam palma univerſae Pacis accedat .

1060 9
c
99958116